

Peter Fischer-Møllers prædiken påskedag

Taler

Peter Fischer-Møller
Biskop over Roskilde Stift

Dato

17. april 2022

Sted

Roskilde Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8

Påskeden er et mysterium.

Den overgår, hvad vi kan magte og fatte.

Sådan har det været fra begyndelsen af.

I påskeden udspilles livets og dødens, kærlighedens og tilgivelsens mysterier. Ikke for en lille særligt indviet kreds, men for hele den gudsskabte verden, for alle mennesker gennem alle tider – og altså også for os her i Roskilde Domkirken i dag.

Det udspiller sig lige nu i naturen.

Gransangeren er kommet og synger løs; tjif, tjaf, tjif, tjaf.

Solsortene er begyndt at få form på stroferne til forsommerens smukkeste naturkoncert.

Påskeliljerne står i fuldt flor og spiller deres påskefanfare.

Vi kan godt forsøge os med en naturlig forklaring på foretagendet.

Gransangeren prøver at lokke en mage til. Og solsorten markerer, at det her område er mit, og det kan I andre godt holde jer fra!

Påskeliljerne vil bare have fat i bierne. Og så er det i øvrigt gartnere og andre havefolk, der har forædlet og formeret på dem, så de netop er parat til påske.

Og det kan alt sammen være rigtig nok.

Men det er nu alligevel også et mysterium: At vi kan se det, lugte det, mærke det, høre det. At vi kan dele det med andre mennesker. At vi i hvert fald i glimt sammen kan opleve det her liv som noget ufatteligt stort og herligt.

Selvom vi ved, at alt liv hurtigere eller langsommere slides op og går til. Selvom vi ved, at vi skal miste dem, vi holder af, og at vi selv en gang skal dø.

Påskenen er Guds store ja til det her liv. Guds ja på trods.

Påskenen er et mysterium.

Det var den for kvinderne, da de kom til Jesu grav påskemorgen. De fire evangelister fortæller historien hver på deres måde – lidt forskelligt. Det er tydeligt, at det har været svært for dem at finde ord for det, der i den grad gik ud over den menneskelige fatteevne. Men de er alle enige om, at det var nogle kvinder, der kom ud til Jesu grav påskemorgen. Og de kom tydeligvis ikke, fordi de ventede noget som helst overnaturligt. De gik til graven for at lægge deres blomster og græde over det, de mente for altid at have mistet.

De havde fulgt med Jesus og hans disciple i nogle år. Det havde været som et langt forår for dem. ”Guds rige er på vej, ja, det er allerede midt blandt jer,” havde han sagt.

Og det var gået op for dem, at det var livet her og nu, han talte om. Om det liv vi lever her på jorden med hinanden, her, hvor vi kan glæde os over påskeliljerne og fuglesangen. Det her liv var Guds – og de var med i det sammen med ham og den mærkelige brogede flok af mennesker, der omgav ham: Almindelige håndværkere og fiskere, foragtede toldere og syndere – og kvinder og børn kunne altså også få lov til at være med.

Det var tydeligt, at hvert eneste menneske, han mødte, havde betydning. Ingen var ligegyldig. Ingen skulle være afskåret fra at glæde sig over livet sammen med andre. Blinde fik muligheden for igen at se naturens former og farver. Døve helbredte han, så de igen kunne tale og høre og være med i samtalen og fællesskabet med andre mennesker.

Ja et par gange havde de endda set ham vække døde til liv igen. Tydeligere kunne det ikke blive, at det her liv er ubetinget betydningsfuldt og uendelig værdifuldt.

Når Jesus fortalte sine historier om Guds rige, var det altså ikke en helt anden verden, en finere mere åndelig tilværelse, han talte om. Guds rige var på det tætteste knyttet til det liv, de delte med ham og med hinanden.

De havde været vidner til skarpe diskussioner med folkets religiøse ledere, som ikke kunne acceptere den måde, han gik på tværs af gældende normer og regler. De havde med bekymring set, hvordan modstanden mod ham var vokset. Alligevel havde det været et chok, da det skete, da han torsdag aften var blevet taget til fange. De vidste nu, at det var en af de nærmeste, Judas, der havde forrådt ham. De havde hørt at Peter havde fornægtet ham, og de havde set, at resten var flygtet. De havde på afstand fulgt henrettelsen langfredag. De havde set ham dø på korset. Og de havde været med, da Josef fra Arimatæa havde fået tilladelse af Pilatus til at tage ham ned og lægge ham i sin gravhule.

Nu kom de til graven påskemorgen for at lægge deres blomster, for at udtrykke deres sorg og fortvivlelse over ham, de havde mistet, over et liv, der var gået i stå.

Men derude ved graven fandt de altså ikke, det de forventede: En død krop.

Men de blev mødt af en engel og et budskab: Opstandelsesbudskabet, som overgik alt, hvad de kunne magte og fatte, som var som et jordskælv for dem.

Opstandelsesbudskabet, som i første omgang fyldte dem med frygt, men som midt i det ubegribelige talte til deres hjerter, som han havde gjort det.

Opstandelsesbudskabet, som de, så godt de formåede det, fortalte videre til de andre, og som helt grundlæggende kom til at ændre deres fælles tilværelse. Eller rettere: Det gav dem mod til at fortsætte det liv, de havde levet, mens de gik sammen med ham på Palæstinas veje. Det gengav dem troen på kærlighedens virkelighed, på tilgivelsens mulighed, på håbets kraft. Det gengav dem glæden ved denne jordiske tilværelse. Det gav dem mod til at kæmpe for livet. Og det brugte de så resten af deres liv på: I ord og handlinger at dele det budskab med andre, så det er nået helt til os i dag.

Budskabet: Kristus er opstanden!

Budskabet om at døden ikke havde fået gjort det af med Jesus og hans grænsesprængende kærlighed til denne verden og os mennesker. Budskabet om at graven var tom. Budskabet om at dødens magt er brudt.

Og som døden ikke havde kunnet gøre det af med ham, sådan vil den heller ikke kunne få gjort det af med os, som han på tværs af alle de skel og grænser, vi ellers trækker imellem os, kalder Guds børn og sine brødre og søstre.

Påskens mysterium.

Det her går over, hvad vi kan magte og fatte.

Påskens mysterium udfolder sig midt i en verden, hvor døden stadig ser ud til at føre det store ord på mange fronter.

I Ukraine koster Putins krig tusindvis af mennesker livet og har drevet millioner på flugt. Men midt i det viser mennesker mod til medmenneskelighed og forsoning, som små spirer af håb på trods.

Vi har de sidste par år været ramt af en coronapandemi, som ganske vist er ved at slippe taget i vores del af verden, men som i løbet af de forløbne to år har kostet millioner af mennesker livet og gjort livsbetingelserne endnu vanskeligere for klodens i forvejen nødlidende. Men midt i det bliver der kæmpet for at udvikle vacciner og nå ud til de fjerneste egne med dem, og der bliver vist politisk mod og vilje til at redde liv og give mennesker en fremtid. Det er som glimt af lun forårssol efter en iskold nat.

Og døden når jo også ind på livet af os hver især, hvor vi mister og sørger, og hvor det ikke er til at bortforklare, at vi har et medansvar for, at det ind imellem går skævt og går i stykker for os selv og andre. Men midt i det er der venner og familie, der giver dig en skulder at græde ud ved og en hånd at komme videre sammen med.

Påskens mysterium udfolder sig midt i denne brogede verden som Guds store ja til livet, det liv, som vi kan se og høre og mærke og dele med hinanden.

Det er ikke til at begribe med forstanden.

Men det er herligt at synge om det.

Som vi gør det her ved gudstjenesten.

Påskeevangeliet vil vække os og trøste os og give os livsglæden tilbage. Påskeevangeliet fortæller os, at Gud – Jesu og vor himmelske far – tager kærligt hånd om vore døde, samtidig med at han tager hånd om os, der lige nu sidder her og lytter og synger.

Jesus er ikke kun gået forud for os gennem døden for at møde os i evigheden. Han er gået forud for at være nærværende i det liv, vi hele tiden er på vej ud i sammen.

Det er her i vores hverdag med hinanden, at det nu er påske. Det er her, påskeevangeliet kalder os til live.

I det her fantastiske forår, hvor fuglene synger og påskeliljerne spiller trompet. Det er det her liv, vi skal engagere os i og kæmpe for, som Jesus gjorde det. Her, hvor Guds evighed allerede i glimt er på færde.

Vi kan ikke magte det eller fatte det.

Det stadig et mysterium.

Glædelig påske!

Kilde

roskildestift.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-fischer-moellers-paaskepraediken-2022>